

sefu V-ovi, i když tento ve sporu o uznání otcovství namítal, že nemanželským otcem jest Antonín B., neboť ve sporech týkajících se osobního stavu, o něž v souzeném případě jde, ježto spor se týká poměru nemanželského dítěte k otci, váže pravomoc rozsudku i osoby třetí; to vyžaduje zájem právního řádu. Žalobce může proto vyvrátiti onu námitku žalovaného Josefa V-a ve sporu o uznání otcovství právoplatným rozhodnutím, jež si v této otázce vymohl proti Antonínu B-ovi a neměl ani příčiny, ani zájmu, by se téhož rozhodnutí domáhal i žalobou proti Josefu V-ovi. Bylo proto žalobu proti Josefu V-ovi pro nedostatek předpokladů § 228 c. ř. s. zamítnouti, takže již z tohoto důvodu nebylo lze přiznati úspěch dovolání žalobcovu.

Čís. 13096.

Důvodem ke zvýšení jistoty již uložené podle § 44, druhý odstavec, ex. ř. není, že dlužník podal v opozičním sporu dovolání proti souhlasným rozsudkům nižších soudů, zřejmě prý ze svévole, a tím prý ohrozil vydobytí úroků, jež se postupně promlčují a kaucní jistotou nejsou kryty, jakož i vydobytí narůstajících útrat sporu, a že hodnota nemovitostí postupem času valně klesá.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, R I 885/33.)

Vnucená dražba nemovitostí byla odložena vzhledem ke sporu o nepřipustnost exekuce a dlužníku bylo uloženo, by dal jistotu 20.000 Kč, již dlužník též složil. Návrhu vymáhajících věřitelů, by byla dlužníku uložena další jistota po 50.000 Kč vyhověl soud první stolice potud, že uložil dlužníku další jistotu 5.000 Kč a 10.000 Kč. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajících věřitelů na uložení další jistoty dlužníku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle § 44. druhý odstavec, ex. ř. se nevyhledává ke zvýšení uložené již jistoty, by k dřívějším okolnostem přistoupily nové další okolnosti ohrožující uspokojení nároku vymáhajícího věřitele, stačí, když se po povolení odkladu exekuce toto ohrožení projeví třeba z příčin, které tu již dříve byly, ale teprve později ve svých účincích se staly vymáhajícímu věřiteli a soudu poznatelnými (rozhodnutí čís. 7029 sb. n. s.). Takové okolnosti však vymáhající věřitelka neuvedla, ana opírala návrh na zvýšení jistoty jednak o to, že dlužník podal v opozičním sporu dovolání proti souhlasným rozsudkům nižších soudů zřejmě prý ze svévole a tím prý ohrozil vydobytí úroků, jež se postupně promlčují a kaucní jistotou nejsou kryty jakož i vydobytí narůstajících útrat sporu, jednak o to, že hodnota nemovitostí postupem času valně klesá. Neboť, byla-li exekuce odložena usnesením exekučního soudu z 12. ledna 1932 až do pravoplatného skončení sporu o nepřipustnost exekuce, bylo lze předvídati, že spory projdou všemi třemi stolicemi, a otázku, zda dovolání jest svévolné, nemůže řešiti soud exekuční. Mohla se proto rekurentka

zajistiti i pro tento předvídatelný případ a proti původně stanovené jistotě 20.000 Kč se brániti rekursen a tam tuto předvídatelnou možnost uplatňovati a nemůže tvrditi nyní důvodně, že by jí nebylo bývalo určité vyhověno. A rovněž tak na značný pokles cen nemovitostí mohla již tehdy poukázati, an i ten byl tenkrát poznatelný a nevznikl v mezidobí mezi stanovením původní jistoty 20.000 Kč, 12. ledna 1932, a návrhem vymáhající věřitelky ze dne 9. června 1932 na zvýšení jistoty.

Čís. 13097.

Prozatímní opatření podle § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, nemá místa, jde-li o vydobytí smluveného výživného jen za dobu minulou.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, R I 1172/33.)

Manželka navrhla proti manželovi povolení prozatímního opatření pro výživné za dobu od 1. září 1933 do 31. srpna 1934. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Žalující strana, uplatňující jen nárok na doplacení zbytku 500 Kč, který jí rekurent nedoplatil na smluveném výživném za měsíc srpen 1933, domáhá se prozatímního opatření pro výživné 18.000 Kč za dobu od 1. září 1933 do 31. srpna 1934 podle § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931, leč neprávem. Podle tohoto zákonného ustanovení jest podmínkou navrhovaného prozatímního opatření, že se navrhovatel domáhá, by soud stanovil nárok na výživu, výchovu nebo zaopatření nebo plnění z něho, tedy, by nárok ten určil a přisoudil pro budoucí dobu co do existence a výše, a prozatímní opatření podle citovaného zákonného ustanovení nemá místa, jde-li o dobytí smluveného výživného jen za dobu minulou.

Čís. 13098.

Ani při exekuci na základě mimosoudní výpovědi není třeba, by vymáhající věřitel v návrhu podal průkaz, že jde o některou z výjimek § 31 zákona o ochraně nájemců, a nemůže dlužník v exekučním řízení uplatňovati, že vypovídána místnost jest pod záštitou zákona, když nepodal námitky, kde jedině tuto hmotněprávní námitku mohl uplatňovati.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, R I 1184/33.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným vyklizením najatých místností na základě mimosoudní výpovědi vymáhajícího věřitele. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.